

fyndet til de andre Lønningslove og da ganske særlig til Telegrafvæsenets Lønningslov gjør det utilraadeligt, at vi her ved denne Lov — hvor det dog ganske rigtig kun har mindre Betydning — vedtage en saa stor principiel Forandring. Det maa vel erindres, at efter de hidtil bestaaende Regler anvendes 2½ pCt. af det Beløb, der affortes i Bestillingsmændenes Lønning, til Forsørgelse for dem selv. Selv om det nye Forslag forkastes, vil der altsaa fremdeles blive anvendt det samme Beløb som hidtil til Bestillingsmændenes Løn, og hvad Forsørgelsen af de umyndige Børn angaar, da vil den jo for det Første ikke komme til Anvendelse i saa særdeles mange Tilfælde, naar man afholder sig fra at ansætte Bestillingsmænd i en saa fremrykket Alder, og dernæst vil der i de Undtagelsestilfælde, hvor den dog kommer til Anvendelse, ligesom hidtil paa Finantsloven kunne raades Bod paa Lovgivningens Mangler paa dette Omraade ligesom paa saamange andre Omraader. Dertil har man altid været villig i saadanne Tilfælde. Naar det — saaledes som den høitærede Minister bemærkede — kun vilde være i Undtagelsestilfælde, at det vilde komme til Anvendelse her ved denne Lov for Soldvæsenets Vedkommende, saa kunde man jo ganske vist gjerne overlade Ordningen til Finantsloven, men noget Andet er, naar det bliver Regel for Soldvæsenets Vedkommende, thi saa vil det faae en meget stor finansiel Betydning. For en lille Stat vilde det i saa Fald andrage 15 à 16,000 Kr., medens det for denne store Stat ifølge Regjeringens oprindelige Forslag kun andrage 12,000 Kr. Jeg skal nu med Hensyn til Forslaget under Nr. 26, hvori det foreslaas, at Dpryktningen til Lønningerne paa 1,200, 1,400, 1,600 Kr. skal i mindst Halvdelen af de i Finantsaaret indtræffende Tilfælde ske efter Tjenestealder, tillade mig at bemærke, at det er et Forhold, der kun finder Sted paa Soldvæsenets, Postvæsenets og Telegrafvæsenets Omraader, at der for samme Bestilling er fastsat forskellige Lønninger. Naar den meget ærede Minister med saa stor Styrke gjorde gjældende, at det er nødvendigt for Administrationen at have denne Dpryktning fuldstændig i sin Haand ikke alene af den Grund, som jeg maa indrømme Rigtigheden af, at der er nogen Forskjel paa Posterne, saa at det i visse Tilfælde kan være nødvendigt for at kunne faae en Mand til at overtage en anden Post, at kunne byde ham en højere Lønning, men ogsaa af andre Grunde, saa skal jeg bemærke, at det førstnævnte Hensyn ogsaa i højeste Grad sfer Fyldest, naar Administrationen i det halve Antal Tilfælde har Ret til at bestemme Dpryktningen. Men naar den ærede Minister ogsaa mener, at han maa have Ret til at belønne Flib og tage den Slags Hensyn, saa skal jeg bemærke, at der ikke er nogen anden Klasse Embeds- og Bestillingsmænd, som Lovgivningsmagten paa den Maade har overladt

til Administrationen at give Flibspræmier. Jeg vil spørge: hvorfor har man da ikke med samme Føie indenfor Militæretaten indført forskellige Lønningsfater for Lieutenanter, saa at de ikke rykke op efter Alder men efter Flib? Og Lieutenanter i Militæretaten kan man vel omtrent sammenstille med Assistenterne i Solbetaten. Hvorfor har man ikke for Fuldmægtigene i Ministerierne indført den Bestemmelse, og hvorfor har man overhovedet ikke gjort det for alle Staterne? Nei, det er Noget, som Lovgivningsmagten aldrig paa noget andet Omraade har overladt til Ministeriet, og det har heller ikke været Meningen med denne Bestemmelse at overlade det til Ministeriet. Meningen har ikke været at overlade til Ministeriet efter et Skjøn over Vedkommendes Flib eller, hvad der ogsaa i mange Tilfælde kommer i Betragtning, den Indest, han kan have erhvervet sig, at bestemme, hvorvidt han skal have en noget højere Løn eller ikke; men Meningen har været den at give Ministeriet Velighed til at Lønne de forskellige Afstygninger, der findes indenfor Soldassistentpladsernes Omraade, noget forskjelligt, saaledes at Ministeriet, naar en Mand f. Ex. skal sendes fra eet Sted til et andet, men ikke har Lyft til at rejse derhen, fordi han ikke kan staa sig derved, kan faae Velighed til at byde ham 200 Kr. derfor. Det har været Meningen deraf og ikke Andet, og mere bør heller ikke være Meningen deraf. Jeg opfordrer derfor til at fastholde dette. Jeg tror, man kunde gaa ikke saa lidt videre, end her er foreslaaet, men da det er noget Nyt, have vi ment at burde indskrænke os hertil. De Dplysninger, som Udvalget har modtaget om den Maade, hvorpaa Dpryktningen finder Sted, og som findes aftrykt i Bilag Nr. 2, have netop maattet gjøre Udvalgets Flertal betænkeligt ved at blive staaende ved det Ruggjældende, idet det viser, at der tages andre Hensyn, end Lovgivningsmagten eller dog dette Thing har ment at burde tage, eller at i alt Fald disse Hensyn tages i højere Grad, end de burde tages. Den ærede Minister brugte før den Bending, at Vedtagelsen af Endringsforslaget under Nr. 8 var fra hans Side Betingelsen for at gaa ind paa Loven. Jeg antager, at Folkethinget med større Føie kunde stille denne lille Endring som Betingelse for overhovedet at gjøre saa betydelige Indrømmelser, som man her byder den ærede Minister. Jeg vil i det Hele gjentagende minde om, at det ikke er den ærede Minister, som er i denne Stilling under denne Sag eller overhovedet under Lønningslovene at stille Betingelser til Folkethinget, men at det er Folkethinget der er istand til at stille Betingelser til Regjeringen.

Finantsministeren (Strup): Jeg tror, at den ærede Rigsdagsmand kom til at slutte sin Udtalelse med en Ytring, som han ved nærmere Overveelse selv vil finde urigtig. Jeg tror, det